Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 159. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 13-го ЛИПНЯ 1977 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 13, 1977 — No. 159. VOL. LXXXIV.

ЗАВЕРШУЄТЬСЯ ПІДГОТОВА ДО ФЕСТИВАЛЮ „ГОМІН УКРАЇНИ" У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Частина танцюристів 42-членного Українського Танцювального Ансамблю „Дунай" із Ст. Кетринс, Канада.

Філядельфія (ФК-УККА) — Як і треба було сподіватися, Фестивалева Комісія Відділу УККА у Філядельфії подбала про те, щоб мистецький рівень програми був якнайкращий. Український Фестиваль музики, пісні й танку „Гомін України" відбудеться цього року в п'ятницю, 5-го серпня 1977 р., в амфітеатрі під відкритим небом Робин Гуд Делл Схід серед чудової зелені Фермонт парку в Філядельфії. Адміністрація міста Філядельфії вийшла спеціяльно назустріч українцям Філядельфії, даючи їм до диспозиції Робин Гуд Делл із усією обслугою в додатку до значної субсидії для фінансування програми.

Прихильна постава міської адміністрації зобов'язує також і всю українську громаду не тільки до поставлення гідної програми, але й до масової участи усього українського громадянства в цьому небуденному фестивалі. Слід запросити своїх американських приятелів, щоб запізнати їх із здобутками української культури в ділянці музики, співу й танку.

Крім українських зірок з Метропольітальної та з Міської Опери в Ню Йорку, бас-баритона Андрія Добрянського й сопрано Марти Кокольської-Мусійчук, в супроводі пяніста Томи Гринькова, як і відомої в музичному світі Америки й Канади концертової піяністки Христини Петрівської, виступатиме чоловічий хор „Прометей" під диригентурою Михайла Длябоги й акомпаніяменті Галі Мазурок, та гуцульський ансамбль „Черемош" з Філядельфії.

Управа Відділу УККА завдала собі спеціяльного труду, щоб спровадити із Ст. Кетринс неперевершений Український Танковий Ансамбль „Дунай", на чолі з його хореографом Орестом Самцем. Описуючи минулорічний фестиваль у Торонті, рецензентка Адріяна Стебельська, назвавши „Дунай" найсильнішим ансамблем, м. ін. писала: „Цей ансамбль („Дунай") створив своїм виступом враження такої живущої сили українського народу, що, дивлячись на його „Гопак", можна було повірити..., що той „Велет", про якого писала Леся Українка, що заснув, — той Велет-Україна живе і готовиться до чину. Саме цим „Гопаком" заплянowано закінчити програму Українського Фестивалю, щоб вказати на живучість Української Нації.

Танцювальний ансамбль „Дунай" обходив минулого року своє 10-річчя. Виступав він у багатьох місцевостях Канади й Америки, а в тому виконував українські народні танки в честь і в приявності королеви Єлисавети ІІ-ої та принца-ескорта Филипа. Ансамбль „Дунай", під кермою свого хореографа Ореста Самця, нерідко буває гостем в канадських телевізійних програмах.

Велике мистецтво можна розвивати успішно тільки у відповідних обставинах. Танцюристи ансамблю „Дунай" та їх хореограф — це українці вже народжені й виховані в Канаді. Плекають вони український народний танок у великій любові до рідної української культури. Масовою участю даймо доказ, що українське громадянство Філядельфії та околиці доцінює їхню відданість українській культурі та їх невтомний труд.

Черговий український фестиваль в Детройті відбудеться в серпні

Детройт (Фр. Л.) — У днях 5-го, 6-го і 7-го серпня 1977 р. відбудеться тут над ріком на площі між Мічіген і 3-ою вулицями сьомий з черги український річний фестиваль. Відкриття відбудеться в п'ятницю 5-го серпня о 6 годині вечора коронацією королеви фестивалю і представленням міських репрезентантів та гостей.

У фестивалі візьмуть участь 20 церковних і світських організацій.

Триденну мистецьку частину програми виповнять танцювальний ансамбль „Гомін України" під кер. Йоанни фон Драгінди-Кульчицької та інші мистецькі одиниці.

Д-р Салк і д-р Мартин Лютер Кінг відзначені „Медалею свободи"

Вашінгтон. — У понеділок, 11-го липня, президент Джіммі Картер відзначив „Медалями свободи", тобто найвищими нагородами, які можуть одержати цивільні американці, д-ра Джонаса Е. Салка, який в 1953-му році винайшов першу вакцину проти недуги поліо, та покійного д-ра Лютера Кінга, мол., провідника руху за рівноправність негритянського населення ЗСА, який загинув в атентаті 1968-го року.

Під час церемонії президент Картер сказав, що діла цих двох визначних мужів залишаться у пам'яті людей цілого світу „на тисячі років від сьогоднішнього дня".

Д-р Салк, приймаючи з рук Президента „Медалю свободи", заявив, що дуже зворушений тим, що одержує це відзначення разом із пок. д-ром Кінгом.

Відзначення для д-ра Мартина Лютера Кінга, мол., президент Картер передав його вдові, п-і Коретті Кінг. Під час церемонії був теж приявний батько вбитого негритянського лідера, пастор Мартин Лютер Кінг, старший.

БОЧКА МЕДУ — СТУДЕНТАМ ГАРВАРДУ

Кембридж (ФКУ) — Відомий наш громадянин п. Мирон Сурмач, захоплений вісткою, що на цьогорічній Гарвардській Літній Школі студіюють українистику 159 студентів і радіючи, що наша молодь не пропала, передав українським студентам бочку меду.

ВІДБУЛАСЬ СЬОМА СЕСІЯ РАДИ ГЕТЬМАНСЬКОГО РУХУ

Віндзор, Канада (Д. Л.) - В днях 2 - 3 липня ц. р. тут відбулася чергова сесія Ради Гетьманського Руху. У сесії взяли участь делегати від Крайових організацій СГД і Гетьманського Руху.

По відкритті нарад головою Президії Ради проф. М. Гадзінським, працею сесії керувала президія у складі: д-ра Б. Коваль — предсідник, Г. Стадник - заступник предсідника і мгр Я. Савка - секретар.

Рада розглянула низку організаційних та ідеологічно-політичних справ у межах і компетенції організацій Гетьманського Руху. Найбільше уваги пленум Ради приділив сучасному політичному станові України, відносинам України з Московією, „боротьбі українського народу за права людини і нації на самостійне державне життя. З цього приводу пленум Ради Гетьманського Руху прийняв спеціяльну постанову, а саме: „Звернення до всіх українських політичних і громадських організацій в еміграції", щоб всім разом, координуючи, виступити проти облудних поступовань Москви, зокрема проти злочинного акту супроти немосковських народів, що перебувають у складі СССР, під назвою „нової Конституції СССР", тобто виступити проти відновлення Російської імперії.

Створена тепер політична ситуація на Сході Европи підказує гетьманцям-державникам конечну потребу скоординувати всі наші політичні і громадські сили та прийти з допомогою нашому народові в його боротьбі проти Москви. Гетьманці вважають за добру нагоду тепер координуючо опрацювати і опублікувати контр-документ у формі „Конституційних Основ Української Самостійної Незалежної Держави", не передрішуючи форми державного устрою, як прерогативи виключно самого українського народу по очищенні наших земель від окупанта.

Рада Гетьманського Руху впевнена, що ця акція допомогла б нашому народові повністю узріти злі наміри Москви втопити в московському морі національну субстанцію українського народу. Ця акція всіх політичних і громадських сил показала б всьому світові, зокрема Београдській конференції по перевірці виконання Гельсінкських угод, за що бореться Україна проти Москви, за які права нації і людини загинули мільйони українців і тепер тисячі найліпших синів українського народу гинуть у московських в'язницях, таборах і „психушках".

Пленум Ради Гетьманського Руху переобрав і доповнив склад Президії Ради під проводом проф. Миколи Гадзінського, якого і уповноважив негайно вступити в порозуміння зі всіми політичними і громадськими організаціями щодо переведення в життя акцій, заініційованих Пленумом Гетьманського Руху.

Сенат ОУН відбув збори

Лігайтон (С.К.). — З нагоди відслонення пам'ятника сл. п. О. Ольжичу тут на оселі його імени Сенат ОУН відбув збори в неділю, 3-го липня 1977 р.

Предметом нарад були теж справи, пов'язані з компетицією Сенату відносно деяких точок правильника, прийнятого на останньому ВЗУН. Внесено рішення відносно правопорядку Організації та пляну як його практично переводити в життя.

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

(УЦІС, Торонто). — В листопаді 1976 року, в селі Бартківці, біля Івано-Франківська, українські патріоти вивісили блакитно-жовтий український національний прапор. Помимо інтенсивних обшуків і допитів місцевого населення, патріотів не знайдено.

За протестну діяльність у совєтських концтаборах, перевезено до тюрми в Івано-Франківську Дмитра Д. Гриньківа і Миколу М. Мотрука. Д. Гриньків засуджений 1973 р. на 7 років суворого режиму в концтаборах і 3 роки заслання, а М. Мотрук на 4 роки суворого режиму в концтаборах за їх приналежність до таємної організації Союз Української Молоді Галичини (СУМГ). Помимо інтенсивних намагань КГБ їх зломити і змусити до покаяння, ув'язнені держаться стійко і не піддаються ворожій пресії.

РЕМЗІ КЛАРК ВИМАГАЄ ВІД СОВЄТСЬКИХ ВЛАСТЕЙ ПРАВА НА ОБОРОНУ РУДЕНКА І ТИХОГО

Ню Йорк (УІС „Смолоскип"). — В четвер, 7-го липня, бувший генеральний прокурор ЗСА Ремзі Кларк вислав лист-апель в обороні Миколи Руденка і Олекси Тихого до генерального прокуратора СССР Романа Руденка, до Верховного Суду СССР, до міністра юстиції СССР, колегії адвокатів в Донецьку і до амбасадора Анатолія Добриніна у Вашінгтоні.

Лист має п'ять сторінок машинопису, і в ньому Р. Кларк домагається в юридичних органів СССР уможливити йому підготовити оборону-відклик в справі Руденка і Тихого до вищих юридичних інстанцій УССР. Кларк, на тлі совєтських законів описує хронологію ув'язнення М. Руденка і О. Тихого від 5-го лютого 1977-го року аж до 39-го червня 1977-го року, коли вони були засуджені на сім і десять років ув'язнення та по п'ять років заслання.

Р. Кларк цитує параграфи конституції УССР, карного кодексу, Деклярації Людських Прав, Гельсінських Угод і конвенції Об'єднаних Націй про громадянські права, які були порушені і знехтовані властями засудженням Руденка і Тихого на найвищі виміри покарання.

Р. Кларк, відомий американський правник, в ім'я правосуддя і законности домагається у совєтських властей уможливити йому доступ до матеріялів суду над Руденком і Тихим, можливості відвідати їх і в їхньому імені приготовити дальшу оборону.

В той самий день, коли Кларк вислав свій лист-апель до совєтських властей, його відвідав в ранішніх годинах д-р Андрій Зварун, голова Вашінгтонського Комітету Гельсінкських Гарантій для України. В півторагодинній розмові вони обмінялися думками відносно реальних можливостей та практичних оборонних заходів Руденка і Тихого. Кларка цікавило багато подробиць Київської Гельсінкської Групи, найновіші інформації про процес в Дружківці та виступи представників Вашінгтонського Комітету в Београді, про що його обширно інформував д-р Зварун.

Захоплювачі совєтського літака звільнивши закладників, здались поліції

Гельсінки, Фінляндія. — Пресові агенції поінформували вранці 12-го липня ц. р., що захоплювачі совєтського літака „Туполєв-134", звільнивши закладників, спочатку дітей і жінок, а опісля чоловіків, піддались о год. 5.30 рано в руки фінляндської поліції, яка ввесь час держала літак під обсерваціяю, оточивши його поліційними автами. Останні три закладники, яких захоплювачі літака були залишили на покладі, втекли і їм не залишилося іншої альтернативи, як добровільно здатись в руки поліції. В повідомленні фінляндських чинників й далі нічого не згадується про прізвища захоплювачів літака та їхню національність. Кореспонденти тільки здогадуються, що літак „ТУ-134" летів з Карелії до Ленінграду, а в повідомленні Ройтера говориться про „дві особи, які говорять по-російськи". Останнім вимогою захоплювачів літака було, що вони бажають перелету до Швеції, або іншої країни, крім Совєтського Союзу і Фінляндії, яка підписала з СССР договір про видачу усіх „повітряних піратів", які опиняться на її території. "Покищо це перший випадок і тому не відомо, як поступить фінляндський уряд у випадку совєтських літачів. В понеділок, 11-го липня, речник уряду Швеції заявив, що втікачі були б небажаними особами, але Норвегія натякала, що вона евентуально дозволила б на посадку совєтського літака. Фінляндські поліційні урядовці посадили піддавих захоплювачів літака до іншої машини і відлетіли з ними у невідомому напрямку. Кореспондентів не допущено на місце випадку і вони мусіли задовольнятися інформаціями поліційних речників. В інформаціях згадується, що це вже другий випадок перехоплення совєтського літака в цьому році. В травні успішно перелетів до Швеції 37-річний латвієць, який одержав там право політичного азилю. Тому урядовці совєтської амбасади в Стокгольмі заявляють тепер, що випадок з латвійцем був заохотою для теперішніх захоплювачів літака.

ГЕН. ГРИГОРЕНКО ЗАКЛИКАЄ АМЕРИКАНСЬКИХ ТОВАРИШІВ ЗБРОЇ СТАТИ В ОБОРОНІ РУДЕНКА І ТИХОГО

Москва. — Агенство Ройтер інформує, що один з чолових совєтських дисидентів, ген. Петро Григоренко, звернувся з апелем до американських товаришів зброї з часів Другої світової війни, щоб вони вжили всіх своїх впливів і домагалися звільнення щойно засуджених двох членів київської Української Групи нагляду за виконанням Гельсінкської угоди, Миколи Руденка і Олексія Тихого. Ген. П. Григоренко заявив групі західних кореспондентів в Москві, що Микола Руденко, засуджений минулого тижня на 7 років ув'язнення і 5 років заслання за „антисовєтську агітацію", тяжко терпить від поранення, якого він зазнав в часі Другої світової війни. „Рани Руденка були такі поважні, що в тяжких обставинах концтабору він не має жадних виглядів на вижиття", — заявив ген. Григоренко. Звертаючись до американських ветеранів, генерал-дисидент заявив: „Ми були товаришами зброї у війні проти фашистів, будьмо братами у боротьбі за людські права". Ген. П. Григоренко закликає американських ветеранів стати також в обороні другого члена української групи, Олексія Тихого, засудженого на 10 років ув'язнення і 5 років заслання. Обидва дисиденти мають відбувати кару в таборах з тяжким режимом. „Мій приятель Руденко — заявив Григоренко, — не поповнив жадного злочину, а судили його тільки за те, що створив групу, яка займалася публікацією фактів про порушення прав людини в СССР". Як відомо, Гельсінкська група створилася в 1976 році в Москві, а потім постали аналогічні групи в Україні, Грузії, Литві і у Вірменії. Понад 30 дисидентів, на чолі з академіком Андреєм Сахаровим, в оремому зверненні виступили з протестом проти засуду Миколи Руденка і Олексія Тихого. Вони передусім ствердили, що цей процес був черговим глумом над правами людини. Спостерігачі, рідних і приятелів підсудних агенти КГБ викидали з залі розправи силою. У в'язницях перебувають ще інших 7 членів Гельсінкської групи, чекаючи на розправу.

Представники АБН інформують учасників конференції у Београді

(авб) У Београді відбувається підготова конференції для перевірки виконання постанов Гельсінкської Угоди з 1975 р. Журнал „АБН-Кореспонденція" (Мюнхен-Лондон), який протягом 28 років ширить правду про поневолену Україну та її національно-визвольну проти-колоніяльну боротьбу, вислав на цю конференцію своїх кореспондентів в особах панни Галі Климук і п. Столяра, які одержали там повну акредитацію.

В п'ятницю, 17-го червня, відбулася для акредитованих кореспондентів пресконференція, в якій головним промовцем був Кіра Григоров, голова югославської амбасади. Після його доповіді панна Климук поставила такий запит: Чи Югославія була б готова заступатись за дві нації, які хоч є членами ОН, то не є заступлені на Београдській конференції?" Григоров попрохав її повторити запит, буцім то не розуміючи його. Тоді він відповів: „Думаю, що маєте на увазі Українську ССР і Білоруську ССР. Београдська конференція не має права міняти чи доповнювати учасників Гельсінкської конференції, а по-друге — це справа Совєтського Союзу!" Цією відповіддю закінчено пресконференцію, але Галя Климук стала в центрі уваги великої частини журналістів. Обступили її журналісти з Італії, Еспанії, Японії, Ізраїлю та інші. Розпочалась цікава розмова, в якій наша кореспондентка розповідала про Україну та про сучасний тяжкий її стан. Лише один польський журналіст накидався на неї. Інші слухали з зацікавленням. Зате японський журналіст став в її обороні.

В суботу, 18-го червня, кореспонденти АБН вели в Пресовому Центрі широку інформаційну акцію, роздаючи при цьому різну та численну літературу, вказуючи на розповсюдження і безперервний протиколоніяльний визвольний рух, якого ніколи російським поневолювачам не вдалося знищити. Ця акція продовжувалася в понеділок, 20-го червня.

В чергових днях кореспонденти „АБН-Кореспонденції" відвідали 11 амбасад, а саме: американську, англійську, канадську, ірляндську, французьку, данську, італійську, ватиканську, шведську, фінляндську і голляндську. Кожній національній делегації, що перебувала в своїй амбасаді, вони передали збірку найновіших матеріялів-документів з України, з яких виразно видно цілковитий брак національних і людських прав в Україні. Ці збірки включали: меморіял ОУН, список заарештованих в 1972-74 рр. українських діячів, листівки про Юрка Шухевича та Валентина Мороза, листівку про переслідування Церкви в Україні, Слово В. Мороза на суді, мапа України, Меморіял Гельсінкської Групи з Києва і т. п.

Тому, що наради конференції відбуваються за закритими дверима і там вступ кореспондентам заборонений, треба було знаходити шляхи до різних делегацій, від яких можна б дістати інформації про перебіг нарад. Такі зустрічі вдалося відбути з делегатами кількох держав, зокрема корисні з делегатами ЗСА, Великої Британії та Румунії.

Совєти запросили спостерігачів на маневри

Москва. — Ройтер інформує, що Совєтський Союз запросив військових спостерігачів з п'ятох західньо-европейських країн бути глядачами великих військових маневрів совєтської армії, які відбуватимуться у другій половині липня в Західній Україні. Совєтська пресова Агенція ТАСС повідомила, що запрошення від міністерства оборони СССР було вислане Західній Німеччині, Франції, Італії, Австрії і Швайцарії, як також Югославії і шістьом державам-сателітам. Гельсінкська угода, яка була підписана 35 державами в 1975 році, між іншим передбачає часті запрошення військових обсерваторів на маневри держав-сигнаторів Гельсінкської Деклярації. ТАСС не подає причини, чому якраз обрано названі країни, дві з яких є членами Північно-Атлантійського Пакту (НАТО). Приблизно 27,000 совєтських вояків братимуть участь в маневрах, які проходитимуть в околицях Луцька і Львова.

УЧАСНИКИ КУРСІВ УКРАЇНІСТИКИ ГАРВАРДСЬКОЇ ЛІТНЬОЇ ШКОЛИ

Кембридж (ФКУ). — В цьому 1977-му році вже сьомий раз з черги відбувається в Гарвардському університеті атрактивна програма літніх курсів українистики. В попередніх шести роках 164 студентів і студенток скористало з тієї програми. Цьогорічні українські студії Гарвардської Літньої Школи втішаються найбільшою досі участю студентства. 159 молодих людей (67 хлопців і 92 дівчат) беруть активну участь, готуючись до складення відповідних іспитів, в лекціях української мови, літератури та історії України, а крім цього майже два десятки осіб користає принагідно з української літньої програми Гарварду. Українську мову студіює — 91 осіб, літературу — 54, історію України — 121. На фото — учасники курсів українистики Літньої Школи Гарвардського університету в цьому 1977-му році.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Телевізійна отрута

Недавно у Вашінгтоні відбувся загальний синод Об'єднаної Церкви Христа, яка нараховує біля двох мільйонів членів. Учасники синоду схвалили ряд резолюцій, між ними одну, яка таврує телевізійну індустрію за те, що у своїх програмах продовжує передавати непристойні сцени, надмірне насильство тощо. Синод заявив, що всі Церкви ,,мають обов'язок протестувати проти деструктивних впливів телебачення, зокрема проти програм, які нищать моральні вартості наших дітей''.

До цієї заяви синоду Об'єднаної Церкви Христа треба додати, що не тільки Церкви, а ціле суспільство, разом із самою телевізійною індустрією, мають обов'язок подбати, щоб телевізійні програми були змістом відповідні не тільки для дорослих, але також для дітей і молоді.

Треба признати, що два роки тому Рада директорів Крайової Асоціяції працівників радіо і телебачення проголосувала, щоб години від 7-ої до 9-ої вечора кожного дня були призначені на телевізійні програми ,,для цілої родини''. В тих частинах Америки, в яких існує так званий ,,центральний час'', програми ,,для цілої родини'' повинні проходити від 6-ої до 8-ої вечора. Рада директорів теж вирішила, що якщо у будь-якій серії програм якась одна була б невідповідною для дітей чи молоді, то перед початком програми і вже під час її передачі мусить бути про це повідомлено. Такі перестороги мають бути включені також в усі реклями і оголошення на дану програму, чи то на телебаченні, чи в газетах і журналах.

Як бачимо, сама телевізійна індустрія була зробила крок в напрямі очищення телевізійних програм. Тоді багато коментаторів хвалили цю індустрію за те, що вона керуючись загальним добром громади, встановила ,,самоцензуру''.

Не можна не погодитися, що саме рішення Ради директорів Крайової Осоціяції працівників радіо і телебачення було кроком вперед, але треба зразу відмітити, що це рішення не мало всіх сподіваних наслідків. Поперше, до цієї Асоціяції належить тільки дві третини телевізійних станцій ЗСА, отже решта станцій не була і далі не є зобов'язана придержуватись цих директив Асоціяції. Подруге, багато молоді дивиться на телевізійні програми навіть після 9-ої вечора, а в т. зв. ,,центральній часовій зоні'', то навіть багато дітей, а не тільки молодь, дивиться на телевізію після 8-ої години, тобто вже після часу призначеного для програм ,,для цілої родини''. Потретє, часто трапляється, що батьки зайняті іншими справами, або неприявні в хаті, не можуть перевірити, на які програми дивляться їхні діти. Почетверте, навіть під час ,,родинних годин'' телевізійні станції надто часто передають невідповідні для молоді і дітей програми, не попередивши про їхній зміст.

Отже, рішення Ради директорів Крайової Асоціяції працівників радіо і телебачення щодо годин для ,,родинних програм'' — в дійсності не принесло сподіваних наслідків. Не заперечуючи, що це рішення є ,,кроком вперед'', Рада директорів згаданої Асоціяції повинна подбати, щоб з усіх програм дня, а не тільки з тих, які показуються протягом двох вечірніх годин, були виключені непристойні сцени і надмірне насильство. Рада повинна теж прикласти всіх зусиль, щоб членами Крайової Асоціяції працівників радіо і телебачення стали усі телевізійні станції в ЗСА. Телебачення має дуже великий вплив на моральний розвиток дітей і молоді, цих майбутніх провідників країни, і тому телевізійні програми повинні бути конструктивними, а не деморалізуючим фактором у жи ті цих молодих громадян Америки.

Однак, якщ сама телевізійна індустрія добровільно не поробить з одів щодо очищення телевізійних програм, то може авить її вчинити це бизнесовий світ. Протягом ост х кількох місяців можна завважити досить відрад вище, що самі корпорації, продукти яких реклямую на телебаченні, почали відмовлятися від спонзорування програм, які на їхню думку містять непотрібні сцени насильства чи порнографії. Тепер телевізійні сітки відчувають такий натиск, який вони найкраще розуміють — натиск на їхню кишеню. Треба надіятися, що бизнесовий світ продовжуватиме цю корисну акцію для припинення безвідповідальної телевізійної отрути.

М. Данилишин

НОВІ ЗДОБУТКИ УКРАЇНЦІВ В АРҐЕНТИНІ

Українська спільнота провінції Місіонес в Аргентині займає почесне місце в історії нашого поселення, яке започатковує місто Апостолес, що досі являється головним осередком українських скупчень в Місіонесі, — але передове місце швидкого розвою та економічного зросту займе мабуть місто Обера, де українська громада під проводом свого пароха о. Ореста Карп'юка, ЧСВВ, своїми успішними заходами вибивається на перше місце, що як окрема одиниця приспішеним ритмом розбудовується і відповідними та вартісними побудовами наявно значить сліди своєї успішної діяльности, створюючи в тому міст окрему і великих розмірів українську дільницю, що розмірами і виглядом заслуговує на перше місце та може бути прикладом для інших місцевостей гідним до його наслідування.

Місто Обера — столиця гір

Провінцію Місіонес перетинає невисоке пасмо гір що своїм виглядом дуже подібне до наших незабутніх Карпат, і власне десь на приблизній середині цього гірського пасма, на кількох його горбах, находиться місто Обера, що має окрему і питому йому назву ,,Столиці гір''. Воно замітне тим, що надто скорим ритмом розбудовується і вже тепер нараховує понад 30 тисяч мешканців та творить головний вузол комунікації і торгівлі цілої цієї околиці, яка рівнож динамічно розбудовується та населенням і економічними надбаннями постійно і приспішено зростає.

Місто Обера розположене в гористій частині Місіонес і находиться на віддалі 1.240 кілометрів від Буенос Айресу, 101 клм. від столичного міста Посадас, 110 клм. від піонера українського поселення міста Апостолес та 65 клм. від сусідуючого міста Лєандро Алєм, округа якого замітна плянтаціями тютюну та ,,тунгу'' як також деревного промислу, ба і там є багато лісів і тепер також ,,форестальних'' плянтацій для продукції целюльози та паперу.

В Алєм парохом є о. Данило Новак, який викінчує там побудову церкви, яку він особисто розмальовує, бо о. Данило також маляр і скульптор, який вже виконав кілька церковних фігур у цих місцевостях. Він успішно розбудовує парафії своїх колоній, які розкинені по ,,верховинах'', одна з яких має назву Галицька поляна (Пікада Ґаліціяна), де є гарна церковця, побудована дійсно на лісовій поляні, що зображує прекрасну панораму гірського краєвиду.

Українська дільниця

Опинившись в оточенні динамічної розбудови цієї місцевости, о. Орест Карпюк ЧСВВ почав організовувати нову українську дільницю, яка вже має великі успіхи. Заходами пароха пощастило набути в тій місцевості обширну площу, яка має вигляд великого парку, в різних частинах якої ростуть монументальні забудування української дільниці, яка вже тепер має вигляд, що в недалекій будуччині займе передове місце серед українських скупчень в Місіонесі.

Вже при в'їзді в цю дільницю впадає ввічі школа Сестер Катехиток, бо це величавий, триповерховий будинок, забезпечений першоякісними устаткуваннями для навчання, включно з належно спорудженою каплицею для Сестер та для всієї шкільної дітвори. На віддалі яких 100 метрів є окремо побудована, коло 15 метрів висока вежа, на якій споруджено великий збірник води, бо це гора і вода на гору не вийде, а треба її помпувати, отже конечно мусять бути відповідні спорудження, як помпа, водопроводи та збірник, щоб забезпечити водою всіх мешканців цієї дільниці. Дальше в глибину цього парку находиться великих розмірів манастир, що має вигляд букви ,,П'', одне крило якого займає належно устаткована каплиця, що в ній аж до закінчення церкви відбуваються всі відправи, як рівнож є там помешкання о. Ореста Карпюка ЧСВВ, о. Миколи Ґембарського ЧСВВ та о. Христофора Хомина, ЧСВВ, які там перебувають. Отці Хомин і Ґемабаровський обслуговують 12 довколишніх українських колоній, а о. Орест займається парафією і, головно, побудовою нової церкви. Друге крило манастира ще добудовується і там буде приміщення для старших віком Отців Василіян, які з уваги на вік уже не можуть виконувати душпастирських обов'язків. У фронтовій частині цього дому, що тепер остаточно викінчується, буде канцелярія нової парафії та належно впорядковані бібліотека і архів Василіянської провінції. Знову в інший бік, на віддалі яких 100 метрів, будується велика церква, а на завершення буде ще здвигнений пам'ятник Тарасові Шевченкові.

Величавий український собор

У ще іншій частині згаданого парку, на великій площі, яка займає цілий квартал, будується величава церква, що матиме овальний вигляд з одною великою копулою, подібною виглядом до української катедри у Філядельфії. Приблизні розміри цієї нової нашої святині є: довжина ґоловної нави 35 метрів, ширина 25 метрів і висота середньої бані внутрі рівнож має 25 метрів. Плян цієї церкви виконав архітект Кисякевич і її бетонові колюмни та металеві ,,кабрияди'' копули вже збудовані. Будова буде скоро завершена.

Слід зазначити, що на 40 існуючих українських церков в Аргентині новозбудована церква в Обері буде унікатом не лише розмірами, але головно виглядом своєї овальної системи з одною банею дійсно візантійського стилю, що справді буде нашою найкращою святинею серед українських громад в Аргентині.

Роман С. Голіят.

ПОЛЯКИ ПРО УКРАЇНУ

I

На обгортку другого тому ,,Нарису з Історії України'' Лєшек Подгородецкі дав портрет Тараса Шевченка. Цей том, як і перший, має ряд ілюстрацій, як: пам'ятник Шевченка і Хмельницького в Києві, вид Києва з 1837 р., вид Львова, хата Лесі Українки й драматурга Івана Тобілевича та ін.

В цій частині автор насвітлює події в Україні від т. зв. ,,унії'' Хмельницького з Москвою, тобто від Переяславської умови з 1654-го року, до 1947-го року, дати ліквідації дій УПА на Закерзонні.

Поділ України між Польщею і Росією перекреслив надії українського народу на єдність країни і викликав глибоке невдоволення серед народних і козацьких мас. Почалися спорадичні козацькі й селянські бунти й повстання, стримати яких не зумів навіть сам гетьман Іван Мазепа, ,,який записався в історії України досить особливо''.

,,Мазепа походив зі шляхетської родини Колодницьких, які осіли в Київському воєвідстві. Учився в Києві і колегії єзуїтів у Варшаві. Був пажем на дворі Яна Казимира і на кошт короля вислано його на студії за кордон. По повороті до краю Мазепа вступив до Запорозького війська й як сотник надвірної сторожі служив під командою Петра Дорошенка. Після осунення Самійловича(1678 р.) Мазепа став гетьманом, булаву отримав з рук царя. Завдяки Петрові I, він став одним з найбагатших землевласників у царській імперії, бувши власником 120 тисяч підлеглих селян. Він репрезентував сепаратистичні тенденції козацької старшини й стремів з'єднати обі частини України під свою владу''. (стор. 18).

На початку війни зі шведами Мазепа допомагав цареві. Козаки воювали на Білорусі і обороняли Львів. Коли з причин невдач царських військ шведи загрожували Україні, тоді Мазепа звернувся до царя про поміч. Він дістав відповідь: ,,Не можу тобі дати не тільки тисячу, але навіть десять людей. Боронися сам, як можеш''. Тоді гетьман зайняв діяметрально протилежне становище. 1705 р. він заключив тайний договір з Карлом XII.

Бій під Полтавою перекреслив пляни Мазепи. Козацькі й шведські війська були розбиті й столицю Мазепи москалі спалили дощенту. Мазепа в кілька місяців після битви помер в Бендерах над Дністром, а провід над козаками перебрав Пилип Орлик, який в 1711 р. спровокував російсько — турецьку війну. Автор зараховує Мазепу до ,,зрадників'', мабуть під впливом російсько—комуністичної історіографії.

Коштом козацької крови, царат здобув доступ до Чорного моря.

Цариця Катерина II в 1764 р. видала маніфест, яким остаточно зліквідувала уряд українського гетьмана. Вона скасувала дотогочасну козацьку територіяльну організацію і на місце полків завела російські намісництва. На мапі подані українські землі під кінець XYII ст., й землі зайняті Росією 1667 р. і терени під турецьким пануванням в 1672 р.

Від кінця XYIII ст. почалася систематична русифікація України, яка проявлялася не тільки в закладанні російських шкіл, але передусім в консеквентному оминанні назви Україна, український, заступаючи їх термінами Малоросія і малоросійський. Автор пише, що не зважаючи на строгий московський режим, на підлеглих цареві теренах розпочався процес формування новітнього українського народу.

Не краща доля зустрінула український нарід і на теренах Польщі. І тут на протязі XYIII ст. проходив процес формування новітнього українського народу. Український нарід в границях Річи Посполитої був позбавлений власної пануючої верстви, не мав власної держави, преси, адміністрації, шкільництва та науково-культурних установ. Місцева шляхта була вже давно спольонізованою, а український нарід був властиво селянським народом.

(Продовження буде)

ZARYS DZIEJÓW UKRAINY. Tom II. Leszek Podhorodecki. Książka i Wiedza. Warszawa 1976. 338 сторінок.

Б. Олександрів

ПРО ,,ЛЕГКОВАЖЕННЯ ЛІТЕРАТУРИ''

З приємністю прочитав у ,,Свободі'' статтю-доповідь моєї давньої знайомої п. Марти Тарнавської. Різниці в поглядах на заторкнуту проблему в нас немає, одначе п. Марта, як мені здається, є песимістична оптимістка, а я оптимістичний песиміст. Різниця в цих поняттях та, що п. Марта, перечисливши всі темні сторони проблеми, наприкінці висловлює, хоч і не дуже певно, віру в можливість оживлення літературного життя на еміграції. Я ж, натомість, ніякої віри в таке оживлення не маю, але думаю, що в загальному стані нашої літератури на еміграції не є безвиглядний, принаймні ще на 10—15 років. А далі — може щось непередбачене статися, напр. розвал російської імперії, або в гіршому, але позитивному для еміграційної літератури варіянті — приплив нової хвилі еміграції з України, яка підсилить наші літературні кадри так, як російські емігранти—дисиденти підсилили тепер еміграційну російську літературу. Одначе, основна думка М. Тарнавської, а саме факт легковаження літератури на еміграції — незаперечна, і на це можна було б навести навіть ще більше прикладів, ніж це зроблено у статті.

Оптимістичним песимістом я є ще й тому, що не сподіваючись ніколи продажу своїх книжок у значній кількості, я друкував їх невеличкими накладами — 500 або менше примірників — а вони розходилися, даючи підставу моєму обережному оптимізмові. Треба сказати, що в цій справі дуже домагали деякі з моїх прихильників, які з власної ініціятиви продавали моїх книжок більше, ніж усі книгарні разом узяті. Також багато книжок купляли ті, що приходили на мої авторські вечори. Мені здається, що читачів української книжки в нас не бракує. Маю на увазі людей середнього і старшого покоління; молодь, за незначними винятками, українських книжок не читає.

Хоч Симиренків, Чикаленків та їм подібних меценатів української видавничої справи в нас на еміграції немає, то все ж дві книжки гуморесок були видані коштом прихильників моєї творчости, які (уявіть собі!) ,,зголосилися'' самі! Я відохочував їх від публікування цих книжок великим, як на еміграційний ринок, накладом 5, 000 прим. кожна, але в них були якісь свої калькуляції і, мабуть, вони не дуже потерпіли фінансово, бо книжки в основному розійшлися. Щодо поезій, то тут я не робив ніяких ілюзій і належав до таких — уживаючи окреслення п. Марти — ,,дурнів'', що видавали їх власним коштом, не особливо сподіваючись на зворот укладених грошей. Все ж таки дещо повернулося... А нагорода на 4-му літературному конкурсі ім. Ів. Франка в Чікаго дала мені змогу частинно оплатити кошти друку чергової книжки. Хочу тут зазначити, що я ніколи не вживав поширеного на еміграції методу висилання своїх книжок на всі можливі адреси з пропозицією купити книжку, або повернути її висилачеві. Хоч цей метод силування неохочого покупця і приносить комусь якісь наслідки, то все ж мені він видається неприємливим.

Стаття п. Марти Тарнавської і слушна, і вчасна. Пропозиції, висловлені в ній, безперечно заслуговують на увагу. Ймовірно ця стаття викличе якийсь обмін думок у формі листів до ,,Свободи'' чи до авторки, але чи змінить це щонебудь у сумному стані речей, у тому, що окреслюється ,,легковаженням літератури''? Напевно ні. Є в нас на еміграції заможні, а то й зовсім багаті люди. Чимало з них жертвують значні суми на прерізні цілі. Не можна сказати, що наші люди не жертвенні — навіть ті люди, яких ледве чи можна назвати багатими. Але літературні справи, як такі, журять їх дуже мало. Їм зовсім вистачає з року в рік йти знайомою, впертою дорогою відзначення Шевченківських або Франківських роковин, побудувати тут чи там пам'ятник комусь із наших уже визнаних клясиків (зробивши з цього, певна річ, політичну подію) — я як там справи з сьогоденним літературним процесом на еміграції — їм зовсім байдуже. Через це в нас немає і напевно не буде еміграційних Симиренків, Чикаленків, Милорадовичів чи кого там ще — кого згадала або й не згадала у своїй статті п. Марта Тарнавська.

Але, може, я помиляюся? Може люди не достатньо обізнані з ситуацією на літературному фронті, може їм треба пояснити справу й легковаження зміниться увагою?

Що ж перевіримо. Ось у мене уже два роки лежить готова до друку збірка вибраних і нових поезій. Приблизно 300 стор. друку. Треба приблизно $3,000 — 4,000, щоб її видати. Такої суми в мене немає, і ледве чи буде в ближчому майбутньому. Меценати української літератури на еміграції — де ви? Еміграційні Симиренки й Чикаленки, відізвіться! Моя адреса: 40 Brentwood Rd. N., Toronto, Ont., Canada.

Побачимо...

Ярослав Стасик

НА КОНВЕНЦІЇ АВТОМОБІЛЕВИХ РОБІТНИКІВ

(2)

На четвер плянується отримати дозвіл, щоб наша репрезентація привітала новообраного президента юнії. Буде потрібно найменше чотири жінки в українських одягах та двох чоловіків. При тому зазначую, що від нашої постави назовні багато залежатиме успіх української справи. Вив'язалась коротка дискусія і вкінці мене запевнили, що все буде зроблене. Впевнений, що буду мати таку піддержку з боку української громади, повертаюся на конвенційну залю. Зустрічі й переговори — переговори й зустрічі і так до закриття першого дня сесії. Вкінці зателефонував до д-ра Квітковського в Детройті, бо ми домовились, що даватиму звіт з кожної проробленої праці. Д-р Квітковський, вислухавши звіту, тішиться та схвалює все досі зроблене, бажаючи дальших успіхів.

Втомлений вертаюся до свого помешкання. Увечері знову зустрічі. Не минаю нікого. О восьмій годині маю зустріч з паном Медведем та інформую його, що все пророблено та що ще є в пляні. Показую йому резолюційну книжку, де на сторінці 302 -ій є поміщена українська резолюція, видвигнена льокалем 160, а піддержана льокалем 212 та найбільшим в цілому світі льокалем 600. Пояснюю йому, що замало льокалів піддержало нашу резолюцію, тому буде дуже тяжко її просунути. Пан Медвідь запитує мене, в якому льокалі працює п. А. Татомир. Відповідаю, що в 731 та що з делеґатами цього льокалю мав зустріч, де запитував, чому вони не поперли резолюцію, бо п. О. Татомар запевняв мене, що льокаль поробив усі формальності, потрібні до підтримки нашої резолюції. На запит делегата цього льокалю не вміли мені відповісти. Тоді запитав чи піддержуватимуть нашу резоляцію. Запевняли, що так. Пан Медвідь спішиться, щоб полагодити з прибуттям людей на завтрішній день, при чому інформує мене, що його повідомили з Централі УККА, що у вівторок в обідню пору має приїхати від Централі УККАп. Роман Крупка. Він знайомий мені зі з'їзду ОДВУ. Пан Медвідь запитує мене хто це все фінансує? Кажу правду, що до цього часу тільки д-р Квітковський і сам я особисто все фінансуємо. Сподіємося, що УККА в дечому допоможе. Пан Медвідь з дива не може вийти,що ми два фінансуємо всю цю акцію.Стискаємособі руки до завтрішнього дня.Пан Медвідь пішов, щоб полагодити з людьми, а я знову на другу зустріч з американцями, щоб усе проаналізувати та як діяти далі. Перетомлений іду спати, але сон не береться, всілякі думки не дають заснути і так передрімав до ранку.

В понеділок відкриття сесії о год. 10:30, а люди мають приїхати о 8-ій. Автобуси ще не ходять, тому беру таксівку. Коло репрезентаційного стола чекають на мене п. Брикнер та ще два панове, прізвищ яких не знаю, за що вибачаюся, бо один з цих панів вложив багато праці. Привезли літературу. Говорю, щоб відозву УККА роздати перед кожним делегатом, а гельсінкські домовлення розкидати що четверте крісло. Я сам розкидаю всю літературу на трибуні, де є більше чим 200 крісел та пресклюб. Закінчивши з цим, йду допомагати, розкидати по столах, яким кінця немає. Дійшовши до половини виявилось, що забракло відозв від УККА. Говорю, що не може забракнути, бо мене запевняли, що вислано п'ять тисяч примірників. Ніхто про це не знає. Сходимося коло нашого стола, коло якого зустрінули п. Медведя. Запитую, де решта відозв. Пан Медвідь нічого про це не знає. Думаю, щось тут не в порядку, чому мене повідомляли, що вислано п'ять тисяч примірників, коли б знав, що є тільки дві тисячі, то міг би ще вчора приготовити більше копій. Але на нарікання нема часу. Пан Медвідь вибирається надрукувати додаткових дві тисячі, які щойно розкинеться завтра. В тому часі приїжджає о. Галик, який зразу все оживив. Приїжджає п. Мельник, яка накриває українськими скатертями столи, та прикрашує їх українськими мистецькими творами. Столи зразу набрали іншого вигляду та смаку. На столах порозкладав усяку літературу та знімки українських політв'язнів, які отримав від голови комітету над політичними в'язнями п. М. Зарицької в Детройті. Цілу ініціятиву коло стола перебирає о. Галик. Він роджений в українській Пеннсильвенії, володіє добре українською мовою. Людина чину. Таких духовників нам потрібно якнайбільше. Він нікого не пропускає, зі всіми говорить та закликає підписувати петиції, при чому роздає інформативну літературу. Я не можу позволити собі довше бути при столі. Говорю п. Мельник, що кожної пів години приходитиму до стола, якщо хтось з американців шукатиме мене, то приблизно знатиме, коли я буду.

Мої американські приятелі не дармують. Вони мають призначення приводити до стола провідників юнії та робити знімки, інформувати і тому подібне... Найкраще в тому вив'язувався найбільший мій приятиль Кен Візинський, який не менше за мене переживав, щоб щось зробити для української справи. Знаючи, що я хворію на серце, у всім старався мені улегшувати та мене заспокоювати. Так Візинський та інші друзі притягнули до стола майже всіх провідників юнії. Візинський привів майора Детройту, який поробив знімки, підписав петицію Мейор Юнг не відходить від стола доки мене не зустрінув. Вперше віч-на-віч мені прийшлося зустрінутися з мейором Детройту Юнґом (мурином) і ми потиснули собі руки. Я подякував йому за відвідини українського репрезентаційного стола, а мейор поґратулював мені за корисну роботу. У міжчасі з моїми приятелями йдемо до діючого ще президента Юнії Вудкока, щоб добитися прийняття української репрезентації. Президент Вудкок дав згоду та доручив своєму заступникові Блюстонові, щоб цю справу полагодив. Пан Блюстон запитує як велика буде репрезентація. Пояснюю, що приблизно так, як було тому три роки. Пан Блюстон про це знає, бо полагоджував цю справу минулого разу та багато мені допоміг. Говорить нам, що прийняття репрезентації відбудеться в четвер уже обраним новим Президентом. Про час дасть знати в середу.

З полегшою віддихаю і думаю собі, що до цього часу тільки успіхи. З більшим гуртком друзів сідаємо на нараду. Запитую Пітта Келлі, що він зробив би в справі телебачення та преси. Келлі предложив мені зміст повідомлень про відбуття пресової конференції. Пояснюю, що таку конферецію найкраще відбути у вівторок, годину перед прибуттям президента Картера, мотивуючи це тим, що в цей день прибуде найбільше кореспондентів та телевізійних камер. Цьому не перечу, бо мало з цим обзнайомлений. Пізніше виявилося, що цей час був найбільшою нашою помилкою. Встановили плян такої пресової конференції. Зранку сходимося о восьмій годині. Запевняю своїх приятелів, що демонструючих українців прийде коло 20 - 30 з відповідними транспарантами та танцювальна група. Так мене запевнили в неділю на зустрічі та по телефоні. Піт Келлі передав зміст запрошення п. Медведеві, який мав порозсилати телеграми до місцевої преси та телевізії, а я власноручно в пресовому клюбові пороздавав всім кореспондентам та одне повідомлення приліпив на інформативній дошці.

Чуюся перемучений, ледве на ногах тримаюся. Через цілоденне зайняття я в устах нічого не мав і голоду ніякого не відчував. Телефоную до д-ра Квітковського. Інформую про все, що зроблено і які пляни маю на завтра. Вперше закрадаються сумніви, чи відповідний час вибрано на пресову конференцію. Д-р Квітковський висловлює думку, що така гучна справа, як приїзд президента Картера заглушить наш плян. В думці признаю йому рацію, але вже запізно змінити, бо все пущено в рух. З огірченням вертаюся до кімнати. Мій телефон цілий вечір в русі. Телефонують до мене, телефоную я. Пізного вечора, довідуюся, що з транспарантами буде зле, бо мало зроблено. Мої друзі приходять, щоб піти на вечерю. Відмовляюся, бо зовсім не відчуваю голоду. Беруть силою. Стараюся лягти скорше спати, щоб набрати свіжої сили, але сон не береться. Всіляки сумніви лізуть у голову. Вставши зранку, я чувся ще більше перевтомлений.

(Продовження буде)

З діяльности „Просвіти" в Арґентині

Буенос Айрес. — В неділю 29-го травня ц. р. в „Домі Просвіти" відбулися Річні Загальні Збори цієї найстаршої в Арґентині української організації, яка має за собою 53 роки послідовної праці в розбудові організаційного життя поодиноких наших громад. Загально нараховує вона 18 філій в різних місцевостях нашого поселення, з яких 12 є чинні в провінції Буенос Айресу та враз з автономними організаціями як Спілка Української Молоді (СУМ) та Об'єднання Жінок Просвіти (ОЖП) проявляють під кожним оглядом продуктивну діяльність для скріплення релігійно-громадського життя поодиноких наших скупчень у різних місцевостях нашого поселення.

Знову орган „Просвіти" — тижневик „Українське Слово" вступає тепер в 50-ий рік своєї пресової служби та, не зважаючи на погрозливі економічні відносини та інфляцію, гідно служить потребам нашої спільноти, та своєю може й скромною але послідовною акцією захищає права наших Помісних Церков, як рівнож з належною відданістю обстоює самостійницькі права нашої поневоленої, але нескореної Батьківщини.

Збори відбулися при численній участі членства та делегацій Філій і мали вони вповні речевий та конструктивний характер. Ними проводила Президія, в якій обов'язки голови виконував Осип Галатьо, а секретарювали Іван Жибак та д-р Ярема Тавридзький. Після переведення вступних формальностей подано широкі звіти з діяльности, які вповні одобрено. Окремо заподано річний баланс Т-ва за минулий рік, оборот якого виносив !3,054.641.00пезів. В додаткових звідомленнях вияснено, що як Централя так і її поодинокі філії, а навіть Адміністрація „Українського Слова" не мають боргів, але всі вони потребують послідовної підтримки всього членства, щоб успішно протиставитися усім наслідкам економічної скрути, яка відчувається на всіх відтинках нашої громадської служби. Для започаткування цієї акції винесено постанову піднести членську вкладку до висоти 200 пезів місячно, що зобов'язує все членство централі та філій.

Після затвердження звітів та зачитаного балянсу уділено абсолюторію попередній Управі та переведено вибір нової Управи Т-ва, згідно з новими статутовими приписами на протяг дворічної каденції. Вибір переведено при посередництві т. зв. Комісії Матки, до якої обрано: М. Данилишина, мгра М. Самоверського, ред. Ю. Середяка, В. Колодія та В. Галамая. Після наради Комісія представила Збірну Листу нової Управи: голова — Осип Галатьо, заступник — Володимир Колодій; секретар — Омелян Балук, заступник — Володимир Галамай; скарбник — Маруся Мороз, заступник — Микола Перекліта. Члени Управи: інж. Юрій Гуренок, ред. Юліян Середяк, Дмитро Дзямара, Микола Шафовал. Заступники — Антонія Гуренок, Степан Мороз, Петро Барщевський, Григорій Борек. Ревізійна комісія: Василь Косюк, мгр Мирослав Самоверський та Степан Сенів і заступники: Радіон Штиркало та Володимир Заставний. Товариський суд: Осип Кузьмич, Михайло Рокуш та Данило Довжинський.

Представлену листу нової Управи прийнято бурею оплесків, а опісля затверджено її склад формальним голосуванням всіх приявних під контролею окремої Комісії. В продовженні переведено решту точок денного порядку, а по їхньому закінченню делегації філій склали новій Управі побажання успіхів в праці її дворічної каденції.

Збори закінчено вже традиційним відспіванням „Не пора, не пора", що в піднесеному настрої виконали всі приявні. Завершуючи звіт про перебіг Зборів слід ствердити, що вони пройшли під кожним оглядом успішно, та мали речевий характер, який повинен внести в ряди „Просвіти" новий дух вирозуміння, активности і співдії на всіх секторах її багатогранної діяльности для добра і розвою численної нашої спільноти, яка в цьому роц відзначує 80-річчя українського поселення в Арґентині, і яке при активній участи „Просвіти" буде відзначене по всіх головніших осередках нашого поселення.

М. Вировий

Українська філателістична виставка у Відні здобула велику популярність

Відень (СУФА). — Свою першу філателістичну виставку в ювілейному році (СУФА засновано в 1967 р.) „Союз Українських Філателістів Австрії" відбув 19 травня 1977 р. на Західній Залізничій Станції Відня з нагоди відізду 13-го „Зонненцуґу" (поїзд сонця), що цього року майже 400 інвалідів різного віку під час чотирьох днів возив через австрійські провінції і сусідні країни: Італію, Швайцарію, Ліхтенштайн і Західню Німеччину. Відкриття виставки відбулося в святочній формі: співав вокально-інструментальний ансамбль хорватів з австрійської провінції Бурґенлянд. Президент харитативної організації „Зонненцуґ", радник Ерік Енґель, подякував СУФА за те, що вже другій раз вдалося зорганізувати таку філателістичну виставку, яка принесла організації „Зонненцуґу" ще більшої популярности. Радник Енґель висловив прохання, що б така філателістична акція СУФА була повторена й при від'їзді 14-го „Зонненцуґу" в 1978 р. Голова СУФА, ред. Борис Ямінський, підкреслив, що чистий прихід з продажу офіційних листівок самозрозуміло призначений на харитативну ціль „Зонненцуґу" та подякував всім членам, що виставили свої філателістичні експонати на цій експозиції і всім гостям, що так рано прибули на відкриття виставки. Парох церкви св. ВМ. Варвари у Відні о. д-р Олександер Остгайм-Дзерович у своєму слові дав короткий нарис про значіння ікони, що також була мотивом спеціяльного штемпля, якого австрійська пошта випустила з того приводу. Президент дирекції австрійської пошти у Відні д-р Курт Люкнер опісля відкрив виставку. Коротко перед від'їздом „Зонненцуґу" голова СУФА передав листівки з двомовними німецько-українськими штемплями президентові Австрії д-рові Рудольфові Кірхшлеґерові, який прибув на офіційне прощання цього поїзду.

Під час виставки СУФА, в часі від 7-ої до 12-ої год. перед обідом, при поштовому відділі австрійської державної пошти урядовці вживали двомовний німецько-український штемпель з рисунком української ікони Архангела Гавриїла для гашення всіх біжучих марок Австрії. Декілька днів після виставки австрійська пошта повідомила, що згаданий штемпель відбито 8,600 разів.

Папа зустрінувся з Вальдгаймом

Рим, Італія. — Папа Павло VI зустрінувся в суботу, 9-го липня ц.р., з генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй Куртом Вальдгаймом і розмовляв з ним одну годину про справи Близького Сходу, інтересуючись полагодженням конфлікту між Ізраїлем і його арабськими сусідами та найближчою поїздкою нового ізраїльського прем'єра Менахема Беґіна до Вашінгтону.

Після розмов з Папою, Вальдгайм заявив кореспондентам, що він інформуватиме Голову Католицької Церкви про розвиток подій на Близькому Сході після того, як він зустрінеться з прем'єром Беґіном 22-го липня ц. р. в головній квартирі ОН в Ню Йорку. Перед зустріччю з Вальдгаймом, Беґін розмовлятиме з президентом Джіммі Картером у Вашінґтоні. Вальдгайм заявив в інтерв'ю, що він запевнив Папу Павла VI про важливість візити Беґіна у Вашінґтоні, яка може зрушити з місця пляновану мирову конференцію в Женеві. В неділю, 10-го липня, Курт Вальдгайм прибув до Польщі на 4-денну візиту і одержання почесного докторату Варшавського університету. Він теж плянує зустрінутись з верховодою Комуністичної партії Польщі Едвардом Ґєриком та іншими польськими політичними і науковими діячами.

Ліберальні демократи задержали перевагу в японському парляменті

Токіо, Японія. — Пресові аґенства інформують, що партія Ліберальних Демократів, яка, спільно з іншими малими партіями, керувала успішно країною на протязі 22-ох років, задержала контролю в парляменті згідно з останніми вислідами парляментарних виборів, які відбулися в Японії в неділю, 10-го липня ц. р. Але, як було передбачено, лідери Ліберально - Демократичної партії мусіли знову шукати коаліції і піддержки в консервативних і незалежних парляментаристів, які піддержували цю партію льояльно в минулому. Урядову партію очолює тепер Такео Фокуда, теперішній прем'єр в японському уряді. Коли парлямент зійдеться на свою формальну сесію при кінці серпня, розподіл голосів в парляменті виглядатиме приблизно так: Ліберальні Демократи матимуть 127 місць, на усіх 252, соціялісти 56, Комеіто (релігійна партія, яка орієнтується на будистську віру) — 28, комуністи — 16, соціялдемократи — 11, новий ліберальний клюб — 4, Ліга Соціялістичних Громадян — 1 і незалежні 7 місць.

Перша стрілецька могила в Канаді

Після 1-ої світівої війни і Визвольних Змагань на галицькій землі прийнявся гідний та достойний, національно-релігійний звичай, що майже всі наші села, за ініціятивою кол. вояків Української Галицької Армії, почали сипати стрілецькі могили з дубовими хрестами і в часі Зелених Свят щороку відбувалися біля них врочисті панахиди в пам'ять і честь Поляглих Героїв за Волю України.

Польська окупаційна влада не тільки робила різні перешкоди в цих Святах та карала навіть тюрмою священиків за їхні патріотичні промови, але зі звірською злобою розкидала такі стрілецькі могили і викидали з них кости поляглих воїнів, як це було з стрілецькими могилами на горі Лисоні біля Бережан.

Цей традиційний, національний і релігійний звичай перенісся з Рідного Краю і до Канади. Така перша стрілецька могила в Канаді заіснувала у Вінніпеґу в 1936р. Коротка історія її така: приїхавши до Канади в 1930 року, я від перших днів свого постійного перебування у Вінніпеґу думав про всипання такої стрілецької могили і цю справу підносив в розмовах з парохом церкви свв. Володимира і Ольги з о. Мироном Кривуцьким (кол. капелян УГА, який живе тепер в Мондері) і з парохом церкви Св. Покрови о. Ів. Головкою. Згадані парохи цілковито похваляли цей мій задум, але з браку відповідного місця цей плян поки що не здійснено.

Щойно за душпастирства о.д-ра. В. Кушніра, кол. член української військової місії в Італії для австрійських полонених, ця благородна ціль могла бути здійснена 1936 року. Новий парох був теж за висипанням такої стрілецької могили та за урочисту відправу Панахиди за наших Героїв у Зелені Свята, як це було в Рідному Краю.

На однім черговім своїм засіданню церковний заряд (М. Бойчук, Ів. Кравчук, Мих. Троян і кол.СС Павло Курієвич) одноголосно рішили відступити безплатно відповідне місце на цвинтарі „Всіх Святих" під таку першу стрілецьку могилу.

Дня 12-го травня 1836 року вибралися о.д-р В.Кушнір, о.П. Божик, Яків Майданик і я, як тодішний голова Т-ва кол. вояків УГА на цвинтар і після ділової наради рішено висипати таку могилу на самому фронті в рівні лінії з кам'яним цвинтарним пам'ятником, лицем до головного шляху,

Почалася енергійна підготова до праці. Бувші вояки УГА як члени церкви свв. Володимира і Ольги радо зголосилися до роботи і працювали по кілька днів даром, щоб утривалити і закріпити такою символічною стрілецькою могилою пам'ять своїх поляглих за Волю України побратимів.

Сипання такої стрілецької могили, першої на вільній канадській землі тривало майже тиждень, біля якої працювали20 бувших вояків Української Галицької Армії під моїм доглядом.

Висипана могила, в формі святого стіжка, висока на 12 стіп, з дубовим хрестом з терневим вінком і відповідною таблицею, звернена лицем до головного шляху, на тлі цвинтарного краєвиду між скромними родинними гробами, робила миле і помітне враження.

Першого дня Зелених Свят, в неділю 31-го травня 1936 року відбулося врочисте посвячення цієї, першої, стрілецької могили на канадській землі. Відкриття і посвячення довершили 5 священиків під проводом о.д-ра В. Кушніра.

З цієї могили вперше до українців Вінніпеґу мали свої промови о.парох Кушнір та кол. хоробрий командант 3-го куреня 5-тої Сокальської Бригади сотник Іван Чайка. У своїй промові о.д-р В. Кушнір говорив про працю, воєнні труди, криваву боротьбу з ворогами України та про жертви наших Поляглих Героїв для Батьківщини. Розп'ятих хрест, могили поляглих наших борців, їх похилі березові хрести з їх скромними могилками по полях, посіяні кости і кров пролята за Україну—це наші доровгокази в майбутнє.

Другим з черги промовцем був кол. сотник Української Галицької Армії Іван Чайка (помер 18-го грудня 1960 р. у Судбурах), який сказав, що ця стрілецька могила є нам усім свята і дорога, бо в таких могилах в Рідному Краю, розкинених по всіх землях широкої України, спочиває і старшина УГА і її капелян і стрілець-робітник чи селянин. Честь і слава українцям міста Вінніпеґу, що спромоглися увіковічнити пам'ять поляглих наших Борців отсією символічною могилою. Нехай вона, ця перша стрілецька могила на канадській землі, стане гранітною скалою в нашім громадськім життю, бо лиш у діснім об'єднанні, любові, безупинній народній праці, лежить запорука відновлення і закріплення Соборної Української Держави.

По урочистій Панахиді, при участи около двох тисяч учасників, хор відспівав „Вічная Пам'ять", військовий сурмач відтрубів „Послідний Салют", ветеранські лави вибструнчилися, прапори похилилися вділ, а відпоручники організацій склали у стіп цієї могили свої вінки.

У такому, як ось це описано, вигляді, ця перша стрілецька могила в Канаді, в пам'ять і честь поляглих Героїв за Волю України, до якої я зі своїми побратимами по зброї, був вояками славної і лицарської Української Галицької Армії, доклав немало труду і старань, простояла аж до травня 1977 року, коли на її місці станула нова, тепер, з кожного погляду інша.

Урочисте відкриття і благословення цього вже модерного Пам'ятника в честь Невідомому Українському і Канадському Воякові відбулося 29-го травня 1977 р. про що писала місцева преса.

Дмитро Микитюк,
кол. хор. УГА

Вийшла з друку книжка „Українські купці і промисловці в Західній Україні, 1920-1945 рр."

Під час відвідин в „Свободі". На фото (зліва): пп. Мирослав Бігус і Петро Яцик і ред. Василь Тершаковець.

Джерзі Сити (В. Т-ець). — Вертаючись з Крайового З'їзду-Зустрічі Українських Купців, Підприємців і Промисловців в Америці, який проходив на оселі УРСоюзу „Верховина" від 25-го до 27-го червня, до Головної Канцелярії УНСоюзу і редакції „Свободи" загостили пп. Петро Яцик і Мирослав Бігус, які на згаданому З'їзді репрезентували Федерацію Підприємців і Професіоналістів Канади, як теж Клюб Українських Професіоналістів і Підприємців Торонта.

У розмові з редакторами „Свободи" канадські гості поінформували, що на З'їзді на „Верховині" відбулося вручення першого примірника нововиданої книжки „Українські купці і промисловці в Західній Україні, 1920-1945" її авторові інж. Володимирові Т. Несторовичеві. Книжку видали спільними силами українські підприємці Канади і ЗСА, а головою Видавничого комітету був саме п. Мирослав Бігус. Пп. Яцик і Бігус передали „Свободі" рецензійний примірник цієї вартісної книги.

Петро Яцик і Мирослав Бігус — це не тільки видатні підприємці Торонто та діячі різних українських професійних товариств на терені Канади, але також активні учасники організацій, які підтримують різні наші наукові установи. Пп. Бігус і Яцик є членами Протекторату Української Енциклопедії (Сарсель), що його очолює Євген Борис з Торонта. Петро Яцик є головою Канадського Комітету Фундації Фонду Катедр Українознавства в Гарвардському університеті, а Мирослав Бігус є членом цього Комітету. Крім того, п. Яцик є членом Фундації Канадського Інституту Українських Студій в Едмонтоні.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 15-го ЛИПНЯ 1977 р.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 371 Відд. о год. 7-ій веч. в залі УНДому в Ірвінґтоні. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки та відібрати дивідендові чеки. — Стефанія Стеців, гол., В. Шпирка, заст. гол., Леся Назарук, кас., Ю. Баранюк, фін. секр.

СУБОТА, 16-го ЛИПНЯ 1977 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Чор. Січ — 14-ий Відд., о год. 6-ій веч. в приміщенні Чор. Січі. Проситься чл. прибути, вирівняти вкладки і відібрати дивідендові чеки. — В. Роговський, гол., З. Терлецький, кас., М. П. Отрок, сек.

НЕДІЛЯ, 17-го ЛИПНЯ 1977 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Піврічні збори Б-ва св. Йосафата — 217 Відд., о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі при 292 Гадсон Авеню. Проситься чл. прибути, вислухати звіту К. Комісії, вирівняти чл. вкладки, вибрати дивідендові чеки. По зборах — прийняття. — М. Яремчук, рек. сек.

НЕДІЛЯ, 17-го ЛИПНЯ 1977 р.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка — 64 Відд., о год. 2-ій по пол. у Вінярського. Проситься чл. прибути на збори і відібрати дивідендові чеки. — Управа.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка — 42 Відд., о год. 2-ій по пол. в УНДомі при 237 Говп Авеню. Проситься чл. прибути. Дивіденди (чеки) треба відібрати на зборах. — В. Марущак, рек. секр.

В поклоні Лесі Українці

Трентон, Н. Дж. (юко). — За спонукою та старанням Відділу Українського Публіцистичного Інституту в Трентоні, Н. Дж., (головою і „душею" всієї багатогранної та ефективної у своїх наслідках діяльности цієї установи є мгр Дарія Кузик), влаштовано в неділю, 15-го травня ц. р., в авдиторії Нюджерзького стейтового музею концерт, присвячений пам'яті Лесі Українки та сучасним нескореним поетам і письменникам в Батьківщині. У програмі цього прикладного концерту були виступи учнів місцевої Школи Українознавства та Музичної Школи проф. Яреми Купчинського з Ню Бронсвіку, які повністю заслужили собі на публічну похвалу і признання. Доповідь про Лесю Українку в пов'язанні з письменницькою творчістю сучасних нескорених українських письменників і поетів в Україні прочитала проф. Ратґерського університету та директор Школи Українознавства в Трентоні д-р Лариса Залеська-Онишкевич. Монтаж на тлі творчости Лесі Українки і нескорених письменників і поетів в Батьківщині читали Остап Корчмарик — (слово про Лесю Українку англійською мовою), учні Школи Українознавства Ірена Сеник, Ліда Ганінчак, Мирон Юрчинський, Всеволод Онишкевич та Ростислав Микитин (уривки з творчости Лесі Українки, Ліни Костенко й Ігоря Калинця українською мовою та в перекладах на англійську мову) та Мирослава Струк, студентка Трентонського стейт коледжу. Струнний ансамбль, спершу квінтет, згодом квартет, зложений із учениць музичної школи проф. Яреми Купчинського, інспектора музичних шкіл і голови Асоціяції Американських Учителів Музики (струнних інструментів): Мелянія Купчинська (перша скрипка), Стефанія Купчинська (друга скрипка), Йоанна Ліпман (віоля), Міріям Саймон (чельо) та Сандра Дацків (бас) — виконав „Українську Сюіту" американського композитора Ґ. Портера та „Струнний квартет" американського композитора П. Ґордона (спеціяльно присвячений цьому ансамблеві), „Українські пісні" — аранжеровки проф. Я. Купчинського (на дві скрипки) та сольо на скрипці „Українська Рапсодія" Миколи Лисенка виконали дві сестри Мелянія (сольо) та Стефанія Купчинські (дует). Про цю культурну пропаґандивну імпрезу (на залі було чимало не-українців) доводиться писати в самих суперлятивах. На цю похвалу заслужили собі так учні Музичної Школи проф. Я. Купчинського, що зовсім безкорисно прибули на запрошення мґр Д. Кузик, як і учні Школи Українознавства та їхня директорка й учителька проф. д-р Лариса Залеська-Онешкевич, що в короткому часі потрапили підготовити цю знамениту імпрезу. Програмою концерту проводила невтомна мґр Дарія Кузик, за що їй трентонська громада є незвичайно вдячна.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

СПОРТ

СПОРТОВІ ВІСТКИ З УКРАЇНИ

УКРАЇНСЬКА ЖІНОЧА ВІДБИВАНКОВА ДРУЖИНА ЗДОБУЛА КУБОК ЕВРОПИ

Вперше в історії жіночої відбиванки України, спортовки відбиванкового клюбу „Іскра" міста Ворошилограду, здобули Кубок Европи. В серії змагань за Кубок Европи українки двократно перемогли австрійський клюб „Блау-Ґельб", польську „Віслу", мадярський клюб „Уйпешт-Дожа", болгарський ЦСКА „Семптемврійско знаме" з Софії і у фіналі сильну дружину з Східньої Німеччини „Динамо" Берлін.

Склад чемпіонок Европи: Є. Назаренко (капітан), Л. Мелешко, Н. Єрьоміна, Л. Іванова, Р. Гатин, В. Колесник, Л. Пастух, Т. Черкас і Н. Максим. Тренер Л.О. Леонтієв.

ФЕХТУВАЛЬНИКИ УКРАЇНИ ПЕРШУНАМИ МІЖНАРОДНОГО ТУРНІРУ

В черговому турнірі фехтувальників, що відбувся в столиці України — Києві, переможцями вийшли українські спортовці, які у фіналі подолали сильну репрезентацію Франції — чемпіонів світу 1975 року. Як відомо фехтувальна школа Франції уважається найбільш досконалою і проґресивною у спортовому світі. З підручників французьких майстрів фехтування навчаються фехтувальники багатьох країн світу, в тому числі і фехтувальники України. Найхарактернішою ознакою французької фехтувальної школи є педантична вірність технічним стандартам, сувора „клясичність".

Склад репрезентації України в цьому турнірі був: Василь Станкович, Сергій Косенко, Юрій Чиж, Петро Кучер і Володимир Смирнов. Тренером збірної є Вадим Андрієвський.

Кінцевий стан показника місць, що їх зайняли такі збірні:

1. Україна-І
2. Франція
3. Білорусія
4. Румунія
5. Італія
6. Москва
7. Росія
8. Казахстан
9. Польща
10. Зах. Німеччина
11. Киргизія
12. Чехо-Словакія
13. Україна-ІІ
14. Куба
15. Узбекістан

„БАВАРІЯ" МЮНХЕН ПЕРЕМОГЛА „ДИНАМО" КИЇВ 1:0 (1:0)

У першій зустрічі, чвертьфіналу за Кубок чемпіонів Европи, що відбулася при участі коло 75 тис. глядачів на олімпійському стадіоні в Мюнхені, переможцем вийшов місцевий клюб „Баварія" мінімальним вислідом 1:0, що його здобув в 43-ій хвилині — Кінкель. Післязмагові коментарі тренерів. Дітар Крамер (кілька років тому побував в домі УСВТ „Ч. Січ" на розмові з членами Управи, замітка (от): „Наприкінці зустрічі ми більше думали про те, як не допустити до втрати власних воріт. Ми заграли гірше, ніж бажали і розуміємо, яким складним буде наше завдання за два тижні в Києві, бо „Динамо" є серйозним суперником. Втім, особливих причин для песимізму в нас нема".

Тренер українських футболістів В. Лобановський, поперше, висловив надію, що до відплатних змагань контужені змагуни „Динамо" (за винятком Колотова, перейшов операцію коліна) повністю вилікуються, а, по-друге, зауважив, що гра вдома для його підопічних буде такою ж важкою, якою була для „Баварії" у Мюнхені. Склад „Динамо" Київ в цих змаганнях був: Рудаков, Матвієнко, Коньков, Фоменко, Решко, Трочкін, Зуєв, Слободян, Мунтян, Буряк, Бережний, Блохін.

Склад „Баварії": Маєр, Андерсон, Брубер, Шварценбек, Бекенбауер, Рот, Руммінґе, Вайс, Торстенсон, Енал, Кінкель, Генесс, Капельманн.

(от)

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

НЕНСІ РАКОЧА, членка УНС 147 Від. Б-ва св. Михаїла в Аллентавні, Па., померла 4 квітня 1977 р. на 79 р. життя. Нар. в 1897 р. в Україні і стала членкою УНС в 1924 р. Залишила в смутку дочку Анну і Юлію та синів Андрія та Михайла. Похорон відбувся 27 квітня 1977 р. на українському православному цвинтарі Пресв. Марії в Вайтголл, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

І. Гуцайлюк, секр.

МАРІЯ МЕДЖ, членка УНС Відд. 217 Б-ва св. Йосафата в Рочестері, Н. Й., померла 24 травня 1977 р. на 85 р. життя. Нар. в 1892 р. в Україні і стала членкою УНС в 1918 р. Залишила в смутку 3 синів Михайла, Івана і Стенлі, 2 дочок Анну і Катерину, 8 внуків і 11 правнуків. Похорон відбувся 27 травня 1977 р. на цвинтарі Голі Сепулчер в Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Т. Кубарич, секр.

НИКОЛАЙ І. МАЛЬҐІВСЬКИЙ, член УНС 355 Відд. Т-ва Запороська Січ в Ст. Джозеф, Мізурі, згинув в автомобілевому випадку 29 травня 1977 р. на 21-му році життя. Нар. в 1956 р. в Ст. Джозеф, Мізурі і став членом УНС в 1957 р. Залишив у смутку родичів двох братів Романа і Василя, сестру Марію, братанка, сестрінку та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 2 червня 1977 р. на цвинтарі Моунт Олівет.

в Ст. Джозеф, Мізурі.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар
Семен Гасяк, секр.

КАТЕРИНА В. ВАЦЛАВ членка УНС 63 Відд. в Форд Сіти, Па., померла 29 травня 1977 р. на 56 р. життя. Нар. в 1921 р. в Кіттаннуґ, Па. і стала членкою УНС в 1964 р. Полишила в смутку мужа Франка та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 31 травня 1977 р. на цвинтарі Пресвятої Трійці в Форд Сіті, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ПЕТРО ОЛЕКСІЙОВИЧ, член УНС 464 Відд. Т-ва ім. Лесі Українки в Ошаві, Канада, помер 16 травня 1977 р. на 57 р. життя. Нар. в 1925 р. в Кояки, Волинь, Україна і став членом УНС в 1957 р. Залишив у смутку дружину Тересу, дочку Марусю, батька, 3 брати і 2 сестри та ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 19 травня 1977 р. на цвинтарі свв. Володимира і Ольги в Ошаві, Онт.

Вічна Йому Пам'ять!

Н. Хомин, секр.

КСЕНЯ ВАЩУК, членка УНСоюзу 292 Відділу Т-ва св. Івана Хрестителя в Детройті, Міч., померла 19-го червня 1977 р. на 84 році життя. Нар. в 1892 р. в Україні і стала членкою УНС в 1925 році. Залишила в смутку дочку Галину, сина Володимира, сестру Анну, брата Олексу, 18 внуків, 4 правнуків. Похорон відбувся 20-го червня 1977 р. на цвинтарі Ст. Францic в Фінікс, Арізона.

Вічна Їй Пам'ять!

П. Федик, секр.

Отець **ВАСИЛЬ БУЛАВКА**, член УНС 320 Від. Б-ва Пресвятої Тройці в Балтімор, Мд., помер 20-го червня 1977 р. на 87 р. життя. Нар. 1891 р. в Україні і став членом УНС в 1950 р. Залишив у смутку дружину Юлію, сина Анатоля з дружиною Марією, дочку Анну з мужем Петром, дочку Раїсу, 5 внуків і 3 правнуків. Похорон відбувся 24 червня 1977 на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Малко, секр.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ТАРЗАН, Ч. 7789. Плян Помпуса розвивається

— Я задоволений і вражений вашою відданістю, що ви зібралися тут, щоб попращати мене перед моїм новим почином...

— Ха! Якщо б він тільки знав, що ми прийшли, щоб впевнитися, що він таки відлетить!

— Як може бути хтось таким самолюбом, як він!?

— До побачення, мої добрі приятелі!

— Ха!... Перший крок в моїм пляні помсти був успішний!